

Славно мече бѣше Бѣлогушко. Въ цѣлата гора го знаеха. Не само защото имаше бѣла ивичка на шията си като герданче, а и защото край нѣмаха веселитѣ му игри.

Веднажъ Бѣлогушко отиде у дѣда си на гости. Дѣдо му бѣше голѣмъ мждрецъ и имаше много книги. Въ една отъ тия книги Бѣлогушко прочете:

„Който прави добро, ще бжде награденъ!“

— А, ето работа за менъ! — рече си Бѣлогушко, — ще направя нѣкому добро и ще получа награда. Ехъ, че хубаво ще бжде!

Рипна Бѣлогушко, та подскочи и трѣгна изъ полето. Като вървѣ, вървѣ, стигна до една чешма. На бѣлата струя на чешмата Шорко немирниятъ си миеше калнитѣ колѣна и плачеше.

— Сигурно не може да се измие самъ, затова плаче, — рече си Бѣлогушко. И той взе

ведрото, което бѣше до чешмата, напълни го съ вода и съ всичка сила го плисна върху Шорка, та по-скоро да го измие.

— Олеле, удавиха ме! — писна Шорко немирниятъ и се предметна на земята отъ страхъ.

— Защо викашъ? — учуди се Бѣлогушко. — Та азъ ти правя добро!

— Хубаво добро ми правишъ! — писна Шорко немирниятъ. — Азъ си бѣхъ изцапалъ само колѣната и мама ме натупа, а сега като ме види мокъръ като патица, кой знае какво ще ме направи!

— Значи, моето добро не излѣзе добро, и ти не ще ме наградишъ? — попита Бѣлогушко.

— Награда ли? Тояга заслужавашъ ти, приятелю!

— Ехъ, Шорко, не се сърди! — рече Бѣлогушко. — Ела съ мене! Азъ сега ще намѣря нѣкой другъ да му направя до-